

MEANDER

Viola Fischerová

Jak zvířátka uzdravila smutný dům

MEANDER

44. svazek umělecké edice Modrý slon

Veškerá práva vyhrazena

© Meander, 2011
© Viola Fischerová, 2010
Illustrations © Monika Novotná, 2010
Epilogue © Ivana Pecháčková, 2011

ISBN 978-80-86283-78-4
www.meander.cz

Dům, v němž bydlela Johančina babička, byl šedivý a starý. Měl zčernalé římsy a místy oprýskanou omítku a každý, kdo šel kolem, si nejspíš řekl: Takový smutný, starý dům, ten už měli dávno zbourat. V tom domě ale bydleli lidé. Kdysi, když zářil novotou, tak se do něho nastěhovali se svými maličkými dětmi, ale to bylo dávno a teď v něm už dlouho žádné dítě nebydlelo.

I lidé, kteří v něm žili, byli staří a smutní. Každému z nich chyběl někdo, koho měli rádi. Babičce děda, který jí umřel, Dvořákovým syn, který žil v Americe, a pan Sušil, který byl kdysi

žokej, ale teď ho bolívala noha, pořád jen říkal, že bez koní to není žádný život. Ostatní nájemníci na tom nebyli o nic lépe.

Nejsmutnější ze všech byl ale majitel domu, pan Hromádko — starý mládenec. Když mu umřela maminka, neměl už na světě nikoho, kdo by ho měl rád. Pro lidi v domě to byl pouze pan DOMÁCÍ, mrzutý pavouk, který pořád jen kouká, co by komu kde zakázal. Když v okně paní Jičínské uviděl malého Mourka, kterého jí k Mikuláši přinesl její vnuk Mikuláš, řekl jí, že buď půjde z domu kocour, nebo ona, protože on tu žádnou zvěř trpět nebude.

Jediný člověk, který se pana domácího nebál, byla hluchoněmá paní Antonie. Na ni si pan domácí netroufnul, ani když začátkem zimy — a to už podruhé — postavila na chodbu do kouta dva truhlíky se spícími květinami. Pan Hromádko dobře věděl

proč. Vloni na ni zazvonil, aby jí dal na cedulce napsané, že schody nejsou žádné smetiště. Sotva však paní Antonie otevřela dveře, aby jen šel pan domácí dál, ozval se z předsíně křik, který se rozléhal po celém domě: „Pomoooooooooc, zloděj, pomoooooooooc! Kde jste kdo... on mě chce okrrrrrrrááááast!“ To ovšem hluchá paní Antonie neslyšela, a tak se jen podivila, proč se pan domácí obrátil a zničehonic utekl. Ani pan Hromádko z toho nebyl chytrý. — Ona má snad v bytě zabezpečovací zařízení, aby ji někdo

nevyhloupil, nebo co, pomyslel si už na schodech. Ale proč to ječí na mě, když jsem přece domácí?

Kolikrát už se chtěl pan Hromádko přesvědčit, jak to zařízení paní Antonie vypadá, ale jen se objevil ve dveřích, už se ozval křik. A když se jednou přece jen odvážil přes práh, rozčílilo se zařízení úplně nepříčetně. „Pomooooc, morrrrrrdýř, vrrrrra-houn, moje peníze! Vrrrrrať mi mé peníze!“ Na víc pan Hromádko nečekal. Ještě aby ho tak nájemníci podezírali, že chce paní Antonii okrást.

Kdyby se pan Hromádko přesto odvážil dál, byl by sice ještě vyslechl něco o mrrrrrrše žrrrrrraločí a potvoře žrrrrravé a krrrrvavé, zato by ale nahoře na věšáku uviděl krásného zeleného papouška s červenou hlavou. Otázku, jestli je papoušek zvíře, když je pták, totiž Honza, syn paní Antonie a námořník, neřešil. Vě-

děl jen, že se pana domácího všichni bojí, a tak přinesl domů lodního papouška Raracha a naučil ho, jak mu má bránit mámu, když on je na moři.

A nájemníci v domě se pana domácího opravdu báli. Zdravili ho sice vždycky už z dálky, ale na chodbě se kolem něho snažili proklouznout co nejrychleji. Nejhorší to bylo před Vánocemi, kdy napadla spousta sněhu. „Vracela jsem se z nákupu,“ řekla babička Johance, „a opravdu jsem si očistila boty o rohožku, ale pan domácí mi začal na schodech nadávat, že mu do domu nosím sních.“ Johanka zuřila, ale ještě víc byla smutná. Vždycky byla o Vánocích s babičkou, s kterou si před Štědrým večerem zpívaly koledy, ale letos mělo být všechno jinak. Tatínka pozval jeho přítel z Rakouska do Alp, kam s nimi babička nemohla, i když tam ve vysokých horách nad sněhovými pláněmi svítí slunce jako

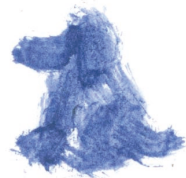

v létě. A večer, který u ní oslavili s bramborovým salátem a kaprem, než odjeli, nepřípadal Johance vůbec vánoční, i když tam měla pod stromečkem dárky.

Tak zůstala babička na Štědrý den sama. Odpoledne si chvílemi prozpěvovala, co si zpívaly s Johankou, ale čím víc se stmívalo a blížil se večer, tím víc jí bylo smutno. V jednu chvíli, když se podívala oknem na vířící sněhové vločky, si najednou řekla: „Johano, už dost. Tohle nemá cenu. Jde se na procházku.“

Nevěděla, proč zamířila ulicí směrem k parku. Vlastně jen šla se zakloněnou hlavou podél lamp, aby v jejich světle viděla co nejlíp ty sněženky, padající kdoví odkud, když pojednou zaslechla ze tmy nárek tak tichounký a slabý, že dokázal zaplašit i vločky. Pod lavičkou u cesty ležel přivázaný na vodítku malý pes. Světlý skoro jako sníh kolem něho a stejně nehybný.

„Prokristapána, ty můj ubožáčku, kdo ti tohle mohl udělat?“ Babička sundala rukavice a začala rozplétat uzel utažený kolem lavičky. „Pojď ke mně!“ Oprášila z pejska sníh, schovala bezvládné tělíčko pod kabát a pospíchala domů tak rychle, jak jen mohla. Doma ohřála termofofor, položila ho k pejskovi do postele a pak ho začala třít froté ručníkem, aby se mu rozproudila krev. Jestli to bylo masáží nebo hladem, babička nevěděla, ale pejsek najednou otevřel oči a hrábnul po ní tlapkou. „Hned ti ohřeju něco k snědku,“ strčila babička do mikrovlnky hrnek s mlékem a namočila do něho piškoty, které jí zbyly od štědrovečerního dortu. Jak pejsek hltal piškoty v mléce, jednu plnou misku a pak ještě druhou, všimla si babička, že je to fenečka. Bude to Bělínka, řekla si, má barvu jako bílá káva. Před spaním ještě jednou ohřála termofofor a vlezla s ním za Bělínkou do postele.

K ránu se babičce zdálo, že jí olizuje ruku bílý sněžný pes. Ale byl to jen sen, protože když se probudila, ležela jí Bělínka u nohou. A u ní, na mokré peřině, čtyři mrňavá štěňátka! V první chvíli babička nevěděla, jestli se má rozplakat nebo smát. „Holka, to je tedy nadělení, to nás musel včera ochraňovat sám tvůj psí anděl strážný. Ale neboj,“ pohladila Bělínku, která se náhle v posteli neklidně zvedla. „Udělám vám pelíšek, tady už se nemáš čeho bát.“

Tak se stalo, že když po čtrnácti dnech přiběhla Johanka, opálená horským sluncem jako indiánka, přivítal ji u babičky v předsíni pejsek světlý jako káva s mlékem. A v košíku na dece se hra-bošila čtyři štěňátka. Jedno bílé s černým ouškem a druhé s černými zlodějskými brýlemi kolem očí. „To je Zorka a ten s tou maskou je Zorro. Jako Zorro mstitel v tom filmu. Ten třetí, tmavý,

